

SVOBODNA SLOVENIJA

LETO (LETO) XXIX (23)

No. (Štev.) 43

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

29. oktobra 1970

Sami svoji gospodarji

(Misli iz govora g. Pavla Fajdiga na proslavi Slovenskega narodnega praznika v Buenos Airesu).

Za kratek presledek triindvajset let, za komaj eno generacijo se je bilo slovenskemu narodu dano oddahniti.

Pred dobrimi petdesetimi leti, 29. oktobra 1918, je dal duška svoji sli po svobodi, se ves združil v kleno enotnost in Slovenci so na ljubljanskem Kongresnem trgu zaklicali v svet: „Dovolj, odslaj naprej smo sami svoji gospodarji!“

Ni šlo vse tako, kakor si je idealno zamislil naš narod, ker si pač noben narod ne more kovati svoje usode popolnoma neodvisno od sosedov. In ker nismo imeli na narodnem vodstvu sanjačev, temveč realiste — narodni voditelji Janez Ev. Krek, Anton Korošec, Miha Krek in cerkvena voditeljica Antona Bonaventura Jeglič, Gregorij Rožman — vsi so bili vse prej kot sanjači — ker smo imeli ljudi, ki niso bili sprti z danimi stvarnostmi — in v življenju slehernega naroda so dane stvarnosti mnogokrat silovito krute in brutalne — ker smo imeli take ljudi na krmilu, in samo zato, slovenski narod še danes živi na svojem prostoru v srcu Evrope.

Pred dobrimi petdesetimi leti smo se iztrgali iz krempljev nemškega imperija, ki nas je hotel predvsem fizično iztrebiti s površja našega planeta. Šest sto let smo vztrajali in dovturali. Nov, velik, doslej največji korak je v svoji moderni zgodovini napravil slovenski narod tistega 29. oktobra 1918. Naj so bile okoliščine še tako ugodne, naj je bil razvoj dogodkov še tako neodvisen od volje in vplivanja našega majhnega naroda — če bi takrat imeli na narodnem krmilu sanjače, ki bi jim bila državna misel odsotna — niti v skupnosti južnoslovanskih narodov naš slovenski narod ne bi bil vključen. Stvarnost je bila tako kruto brutalna, da je hudournik besed in frazerstva ne bi sprevergel; le hladen premislek, razumna molčečnost in resnična ljubezen do slovenstva so to mogli storiti.

Eno generacijo oddiha smo imeli priborjeno — v tisti, danes od nekaterih tako zaničevani stari Jugoslaviji. Komunisti in nekateri protikomunisti so se, čudno, znašli na istem tiru v sovrštvu do predvojne državne skupnosti južnoslovanskih narodov. Pa se imajo oboji zahvaliti za svoj narodni obstoj prav tisti eni generaciji oddiha...

...Nakar je še siloviteje viharne metež nacizma, fašizma in komunizma — treh -izmov grozot modernega dvajsetega stoletja — zdvijal čez slovensko zemljo. Deset tisočim bratom in sestram je vihar upihnil slovenska življenja, toda narodu kot celoti ga ni mogel. Nacizem in fašizem sta vsled udarcev od vseh strani polagoma postajala utrjena, iz njunih korenin je črpal moč komunizem. Skrajnosti se stikajo.

Toda slovenski narod se je uprl tudi temu in mu zadal smrtni udarec. In spet ne zato, ker bi imeli doma in v tujini med vojno sanjače, temveč ker smo imeli realiste, ki so doumevali dane stvarnosti. Izraz teh stvarnosti je bil naš Narodni odbor za Slovenijo, je bila naša domobranska slovenska narodna vojska, je bil ves naš vsenarodni, politični in vojaški odpor proti okupatorju in proti komunizmu.

In spet so bile zunanje okoliščine tiste, ki so slovenskemu narodu pripravile drugačno usodo, kakor si jo je bil v znoju in krvi sam koval štiri leta med drugo svetovno vojno. V verige vzhodnega komunističnega bloka je bil zakovan, ne da bi bil vprašan za to, proti svoji volji. Slepota voditeljev (toda sanjačev) velikih narodov (Angloamerikanci so sanjali o krepostnosti sovjetskega Kremlja — Kremelj še danes sanja o utopiji svetovne nadvlade) in njihovih pomagačev slovenskih komunistov, ta slepota je kriva sedanjega nenaravnega stanja slovenskega naroda. Naši pravi slovenski voditelji se med drugo svetovno vojno niso udajali utopijam komunizma in ideologije.

Mineva petindvajset let našega zdomstva, povezanega z enako obletnico slovenske narodne tragedije. Kakor se je slovenski narod 29. oktobra 1918 re-

STRELI V ČILU

ČILSKI KOMUNISTI ROVARIJO PROTI ARGENTINI

Politični razvoj v Čilu, ki je pripeljal na krmilo marksističnega predsednika Allendeja, je minuli teden grozil spreveči to državo v državljansko vojno, če ne bi čilska vojska ohranila hladne resnobe.

Atentatorji so namreč streljali na vrhovnega poveljnika čilske vojske generala Schneiderja, ki je na posledicah ran v treh dneh umrl. Pogreba se je udeležil tudi odhajajoči predsednik Frei.

Frei je po atentatu proglasil obredno stanje v Čilu in uvedel v Santiagu policijsko uro. Vojska je prevzela tudi vodstvo policije in uvedla velike preiskave po vsej državi.

Čilska komunistična partija je v svojem glasilu El siglo zapisala, da stoji v ozadju atentata, poleg čilskih skrajnih desničarjev tudi argentinski general Lanusse. Urednik El sigla je bil pozvan na čilsko vrhovno poveljstvo in mu je bilo sporočeno, da bo v slučaju, če bo še kdaj objavil kaj podobnega, nadaljnje izdajanje El sigla prepovedano. Istočasno se je čilska vlada uradno oprostila Argentini. Argentinski predsednik gral. Levingston je poslal grala. Rocatagliato na pogreb grala. Schneiderja.

Čilski komunisti in drugi levičarji zavračajo krivdo za atentat na čilsko skrajno desnico, nekateri opozivavci pa ugotavljajo, da bi atentat prišel prav tudi čilski skrajni levici, ker da le-ta smatra Allendeja za „buržujskega levičarja“, ki da ne bo dovolj razsodnost in zaustavila ustavni proces, bi dobili čilski komunisti možnost začeti državljansko vojno v državi.

Kot enega glavnih osebosti v zvezi z atentatom imenujejo bivšega generala Viauxa, ki je lansko leto vodil upor v protest vsled nizkih dohodkov v čilski vojski.

Vsled dogodkov okoli atentata na grala. Schneiderja je šlo mimo skoro neopaženo glasovanje v čilskem kongresu, kjer so minulo soboto, 24. t. m. izvolili marksista Allendeja za novega čilskega predsednika. Uradno bo nastopil 4. novembra. Allende je dobil od mnogih državnih poglavarjev običajne čestitke med njimi tudi od papeža Pavla VI. Čestitke mu je izročil santiaški kardinal. Zanimivo pa je, da severnoameriški predsednik Nixon ni poslal nobenih čestitk.

Pavel VI. zdravnikom

BOJ PROTI MAMILOM

Papež Pavel VI. je minuli teden ob priliki „Dneva zdravnikov“ v Italiji govoril vsem zdravnikom po svetu. Pozval jih je, naj se borijo proti uživanju mamil, predno bo prepozno.

Dejal je, da morajo zdravniki pojasnjevati vsem, duhovnikom, staršem, učiteljem, družboslovcem in politikom, in predvsem mladim generacijam, da so „mamila kakor kužna bolezen, ki se širi vsled skrivne in brezvestne trgovine. Pojasnjevati morate, zakaj so mamila tako privlačna in kakšne biološke in psihične kvarne posledice puščajo za seboj. Govoriti morate, kako njihova uporaba, tudi za zdravljenje, toda izven stroge zdravniške kontrole, postaja zloraba, ki se spremeni v naraščajoče in usodno uživanje mamil, kar povzroča vrsto sprememb v biološkem in psihičnem ravnovesju človeka, ki je zapadel tej bolezni.“

Pavel VI. je nadalje poudarjal, da imajo zdravniki dolžnost z vso resnostjo neprestano opozarjati ljudi na te nevarnosti, zlasti še, ker „danes ljudje bolj poslušajo zdravnike in znanstvenike, kakor pa druge, tudi kvalificirane strokovnjake. Govorite, govorniki“

Sovjeti v Egiptu

IZRAEL NAPOVEDUJE NOVO VOJAŠKO ZMAGO

Prvo razdobje premirja na Bližnjem vzhodu se bliža h koncu. Poteklo bo 4. novembra. Egipt je objavil, da je pripravljen „samo še enkrat“ podaljšati za 90 dni premirje, pod pogojem, če bo mirovna komisija ZN, ki jo vodi Jarring, znova začela delovati. Izrael je na podaljšanje premirja tudi pripravljen, vendar ne za vsako ceno.

Izraelska obveščevalna služba je namreč ugotovila, da so v času premirja sovjeti razpostavili ob sueškem prekopu vrsto raketnih oporišč, ki jih upravlja najmanj 3000 sovjetskih strokovnjakov. Poročilo o ugotovitvah je objavil sam šef izraelske špijonaže gral. Yariv. Na tiskovni konferenci je tudi objavil, da so sovjeti oborožili raketna oporišča z raketami Sam-2 in Sam-3, k čemur je treba priložiti še ves ostali vojaški material, ki je potreben za vzdrževanje teh oporišč. Vsega skupaj je zgrajenih 50 oporišč, od

šil nevarnosti svojega fizičnega iztrebljenja, tako ne dvomimo, da se bo rešil tudi nevarnosti duhovnega propada v materialističnem komunizmu, ki ga mora sedaj prenašati.

Od nas vseh je v nemajhni meri odvisno, kdaj se bo to zgodilo.

glasno, dokler je še čas, da zaustavimo nadaljnjo poplavo uživanja mamil in družbene degeneracije. Včasih se nam zdi, da je to morda že prepozno, sodeč po poročilih zdravstvenih ustanov.“

Papež je še dodal: „Kat. Cerkev je radikalno nasprotna slehernemu umetnemu maličenju fizičnega in psihičnega razvoja človeške osebe. Duhovniki in zdravniki naj skupno nastopajo proti mamilom. Človečanski, moralni, vzgojni in družbeni pomen zdravniškega poklica postaja vedno pomembnejši, vzporedno z njegovim razvojem.“

Za konec svojega nagovora na zdravnike je papež Pavel VI. citiral iz literarnega dela letošnjega Nobelovega nagradjenca, sovjetskega pisatelja Solženicina, „Rakov oddelek“, kjer pravi:

„Družinski zdravnik je bila najbolj intimna figura našega življenja, toda vzeli so nam ga. Družinski zdravnik je oseba, brez katere družina v sodobni družbi ne more obstajati... Toda koliko odraslih oseb danes neslišno blodi okrog, ne vedoč kje bi našli zdravnika in dušo, kateri bi mogli zaupati svoje najbolj skrite skrbi...“

Politična kriza v Jugoslaviji

NAD EN MILIJON DELAVCEV V TUJINI

Tiskovna agencija ANSA je objavila 26. t. m. iz Beograda naslednje poročilo:

Po dolgih in burnih debatah je predsedstvo Zveze komunistov Jugoslavije odobrilo dokument „o sedanjem političnem položaju“ v državi, ki ga bo predložilo kongresu stranke 29. t. m. Debate so pokazale, da se država nahaja v resni politični, ne samo gospodarski, krizi. Tito sam je 4. t. m. izjavil na zasedanju izvršnega sveta Zveze komunistov: „Nahajamo se v stanju, ki ne more na noben način še na-

Objektividad odiada

Todo el mundo conoce el temor, que los jerarcas soviéticos tienen a que en el occidente puedan conocer la situación real que se da en los límites de su imperio. Para evitarlo no reparan en la ética de sus recursos.

Una prueba patente de ello es el trato que brindan a los corresponsales extranjeros. Desde el año 1961 18 de ellos fueron expulsados con uno u otro pretexto. El caso más reciente es el del corresponsal de la revista americana „Newsweek“ John Dornberg, expulsado el pasado 26 del corriente.

Antes de subir al avión que lo llevara fuera de los límites de la Unión Soviética, el periodista americano protestó en una declaración contra la medida de que fue objeto. Textualmente dice en uno de sus párrafos:

„Considero mi expulsión como una prueba más de que el régimen soviético no puede tolerar una información leal y objetiva acerca de su país.“

Osovražena objektivnost

Ves svet ve za bojazen, ki jo imajo sovjetski mogočniki, da bi zahodni svet izvedel za resnični položaj v sovjetske imperiju. Da to preprečijo, ne gledajo na pravilnost sredstev.

Dokaz za to je njihovo obnašanje do zahodnih novinarjev. Od leta 1961 so izgnali iz države 18 poročevalcev pod eno ali drugo pretvezo. Zadnji tak izgon je zadel poročevalca ameriškega tednika Newsweek Johna Dornberga dne 26. t. m.

Pređen je stopil na letalo, ki ga je poneslo iz Sovjetske zveze, je ameriški časnikar protestiral proti izgonu z deklaracijo, v kateri med drugim pravi: „Moj izgon imam za nov dokaz, da sovjetski režim ne more prenesti objektivnega in lojalnega poročanja o svoji državi.“

Iz življenja in dogajanja v Argentini

PRIPRAVLJALNI ČAS

Ko je leta 1966 takratni predsednik gen. Onganía objavil načrt delovanja svoje vlade, je revolucionarno obdobje razdelil na troje „časov“. Ti so bili: ekonomski, socialni in politični in njih važnost je bila v strogo zgoraj omejenem redu. Po usodnem „cordobazu“ maja 69 so še štrene nekoliko zamešale. Socialni in politični čas sta nastopila (sicer le delno), še preden so bili izvedeni ekonomski objekti.

Sedanja vlada pa ugotavlja (zlasti po zadnji ministrski krizi), da je treba za harmoničen razvoj države dati enak poudarek vsem trem stopnjam delovanja. Le v socialnem miru in političnem premirju (brez sovražnikov z objektivnimi nasprotniki), je mogoče izvesti ekonomske reforme, ki jih Argentina zahteva.

Tako je sedaj nastopil „pripravljalni čas“, kot ga imenujejo nekateri opazovalci. Nov gospodarski minister ima že pripravljeno bodočo ekonomsko politiko in medministrski svet z vso hitričo skončuje „razvojni načrt“. To na gospodarskem polju. Na socialnem je minister Manrique poskrbel doslej zlasti za „pasivni razred“, to je za upokojece, a ima pripravljenih več načrtov za razna druga polja socialnega delovanja. Predsednik sam pa je v ponedeljek zvečer na večerji ob 100 letnici argentinske inženirije napovedal povišico plač, da bodo okoriščeni zlasti revnejši sloji, pa tudi obnovitev kolektivnih delavskih pogodb, za kar se sindikati že dolgo potegujejo. Politično delo pa zaenkrat počiva. To pa zato, ker po več kot dveh tednih iskanja vlada še ni našla idealne osebe za notranje ministrstvo. Novi minister bo moral v politično razburkanih vodah najti strujo, ki bi mirno vodila barko države k zastavljenemu cilju.

Nič tega pa na videz ne zadene sindikalnega vodstva. V četrtek 22. je bila splošna stavka za 10 popoldanskih ur. Obnesla se je v izredno visokem odstotku, kot je bilo predvideno. Manifestacij pa je bilo malo, in kjer so bile, je policija ohladila (z vodo in solzilnimi plini) prevroče duhove.

A sedaj CGT že napoveduje novo stavko za 36 ur. Bila naj bi 12. in 13. novembra. Napovedala pa jo je predno je predsednik objavil bodočo možnost povišice in obnovitev kolektivnih konvencij. S tem je izbil močno orožje iz rok sindikalistov. Mnogi se sprašujejo, kaj bo sedaj CGT naredila, saj že težko odbija trditve, da so njene stavke „politične“ in ne „socialne“.

V tem meglenem stanju, ko ne vlada (ker ji manjka eden glavnih ministrov) ne delavstvo ne politiki ne vedo točno, kam se bo proces obrnil, so se v San Miguelu, predmestju Bs. Airesa zbrali vsi argentinski škofje na svoj drugi letni redni sestanek. Dve temi sta bistveni: „argentinski“ katekizem, katekizem je v originalni izdaji sv. stolice „tretjega sveta“, katerih stanje bodo temeljito preučili. Vse debate so strogo tajne in niti „opazovalci“ si ne upajo napovedovati, kam se bo nagnila tehtnica. Prevladuje pa vtis, da bodo skušali (kot skoraj vedno doslej) škofje obrzati ravnotežje.

IZ TEDNA V TEDEN

Lazaro Cárdenas, bivši predsednik Mehike, je pretekli teden umrl v glavnem mestu te države, star 75 let. Znan je zlasti po tem, da je že leta 1938 podržaval mehikansko petrolejsko industrijo. Vlada je Mehiko od 1934 do 1940. Prekinil je diplomatske odnose s Francovo Španijo in napovedal, da Mehika ne bo vzpostavila odnosov z Madridom, dokler bo on živ. Imel je tako močan politični vpliv, da do danes Mehika še vedno ni obnovila diplomatskih odnosov s Španijo. Opazovalci menijo, da se bo to sedaj v kratkem zgodilo.

Mahmoud Fawzi, 70 letni egipčanski diplomat in bivši Nasserjev zunanje-politični svetovalec, je bil imenovan za egipčanskega vladnega predsednika. Egipčanski državni predsednik je Anwar Sadat.

Sovjeti so pretekli teden poslali na polet okoli Lune Zond-8, s katero so fotografirali lunino površje. Raketa se je z dragocenimi fotografijami vrnila na Zemljo.

Jugoslovanski komunistični diktator Tito je bil minuli teden na obisku na Nizozemskem, kjer ga je pogostila holandska kraljica, ter nato v Parizu, kjer ga je sprejel Pompidou. Poročila govorijo o običajni „izmenjavi pogledov“ na vprašanje Bližnjega vzhoda, evropske varnostne konference in zaostalih držav, med katere je Titov komunistični režim zapeljal tudi Jugoslavijo. Tito ima v načrtu še obisk v Rimu.

Skupina bolivijskih gverilcev, ki jih Torresova vlada preganja, je minuli teden zasedla neko veleposestvo in ga hotela „podržaviti“. Gverilci so bili razočarani, ko so delavci na farmi zbežali pred njimi, namesto da bi se navdušili za „podržavljenje“.

PROSLAVA NARODNEGA PRAZNIKA 29. OKTOBRA IN DNEVA SLOVENSKE ZASTAVE

OB 25-LETNICI NAŠEGA ZDOMSTVA

Spomin zgodovinsko važnih dogodkov je eno tistih dejanj, ki posameznike in skupnosti napolnjuje z novo silo, jim daje novega smotra, da okrepljeni z vzorom svojih velikih mož in njihovih gest, stopajo z mladostnim zanosom po poti narodnega izpopolnjenja. Koliko bolj velja to za narode, ki kot naš, že tisočletje bijejo nenehen boj za svoj obstanek; a ne le to, tudi za vzpostavitev svoje suverenosti.

29. oktober leta 1918 je za Slovence pomenil tisti odločilni trenutek, ko je narod stopil na svoje noge, raztrgal tisočletne okove in kričnil v svet svojo voljo do življenja v svobodi.

Vsako leto se spominjamo tega odločilnega koraka. Naš spomin je toliko bolj pristen, iskren in poln vere v lepšo bodočnost, ker se praznovanje v domovini začenja s silo. Slovenci doma ne morejo svobodno praznovati tega dogodka. A kot je narod leta 1918 raztrgal verige suženjstva tuje dinastije, tako ni daleč čas, ko bodo zdrobljeni v prah padali okovi rdeče tiranije. V pričakovanju tistega srečnega trenutka in v

Slavnost v dvorani

Takoj po končani maši so gostje odšli v dvorano ter tam kmalu posedli k pogrnjenim mizam, kjer so najprej prisostvovali kratki, a pristrani proslavi. Tu so bili zbrani vsi vidnejši predstavniki našega skupnega življenja. Vsak, kdor je le mogel, je ta večer prišel, da v občestvu z sonarodnjaki proslavi naš narodni dan. Videli smo tudi predstavnike, odbornike in predstavnike naših organizacij, ustanov in naših domov, slovenske dušne pastirje, učitelje in vzgojitelje naše mladine; videli smo predavatelje na naših sestankih in debatnih krožkih, kulturne ustvarjalce, oblikovalce slovenskega narodno kulturnega življenja, in sploh tiste, ki na ka-

boju, da bi čim prej prišel, se vsako leto beremo, da počastimo naše narodne svetinje.

Tudi letos se je slovenska demokratična skupnost, ki živi na področju Velikega Buenos Airesa, zgrnila v eno voljo in hrepenenje ob našem narodnem prazniku. Bilo je v soboto 24. t. m. v Slovenski hiši v Buenos Airesu.

Sv. maša

Poseben pripravljani odbor, ki je svečanosti organiziral, je za to priliko sestavil tudi odgovarjajoč program. Slavje se je začelo s sv. mašo, ki jo je v kapeli Slovenske hiše daroval delegat slovenskih dušnih pastirjev msgr. Anton Orehar. Udeleženci so kapelo napolnili do zadnjega kotička ter pri molitvah in ljudskem petju glasno sodelovali.

Med cerkvenim nagovorom je mašnik privzel tudi misel narodnega praznika in našega poslanstva. Njegove besede so navzoči pazno poslušali z globokim zanimanjem.

Tudi k angelski mizi je pristopilo lepo število prisotnih.

Zato vsem in vsakemu posebej iskrena hvala.

Vsako leto smo dali poseben poudarek narodnemu prazniku, ko smo se spominjali 50-letnice prve slovenske vlade, obletnico slovenske univerze, Akademije znanosti in umetnosti in druge. Letos se spominjamo 25-letnice našega odhoda v svet. To je bil preokret naše osebne življenjske poti, obenem pa tragičen prelom v zgodovini in rasti slovenskega naroda.

Ob proslavah naših narodnih praznikov je prav, da se kot del slovenskega naroda zavemo svojega položaja v razmerah, ki se spreminjajo in obenem ugotovimo, kakšen je naš odnos do slovenske domovine.

Trije rodovi

Najprej moramo priznati, da se je notranja struktura naše emigracije v 25 letih spremenila. Saj imamo pravzaprav že tri rodove: Prvi smo tisti, ki smo doživeli okupacijo in revolucijo; nato oni, ki se komaj spominjajo mladostnih let iz domovine; tretji rod pa je rojen v izseljenstvu povsem v novih okolnostih. Nekateri so mnenja, da smo poleg tega razdeljeni še v drugo smer: pravijo, da obstoja del emigrantov, ki ima do komunizma isti borbeni odnos kakor pred 25 leti; drugi del naj bi se taki borbenosti odrekali; tretji pa naj bi „uredil“ svoje odnose z režimom v domovini. Kljub trem rodovom med nami in kljub temu, če naj bi bila resnična razdelitev tudi v drugo smer, se moramo vsi zavedati, da smo v svetu vsak posameznik in celota ambasadorji, predstavniki slovenskega naroda. Po nas ga svet sodi in ceni, ali ne ceni.

Kaj pa mladi rodovi še posebej morajo doseči v svetu, vam najlažje ponazorim z dvema imenoma: guverner in senator Lauše ter pisatelj Adamič. Oba Slovenca po rodu. Razlika je med njima le ta, da je Lauše na svojem visokem položaju čutil s slovenskim narodom in njegovim trpljenjem, Adamič pa je podlegel — propagandi svetovnega komunizma. Kaj hočem s tem reči? Naši študentje, naši akademiki naj gredo po poti Laušeta. Naj delajo kariero. Naj si prizadevajo, da dosežejo visoka in vplivna mesta. Nikdar pa naj ne pozabijo, da so slovenskega rodu in naj tako kot Lauše branijo slovenski narod in mu pomagajo. Postanejo naj Laušeti v vseh državah v svetu, kjer so slovenski emigranti.

Odnos do domovine

Pravijo, da nimamo do domovine pravega odnosa in da smo krivični, ker

tizacije ali uvedbe drugačnega političnega sistema, saj je popolnoma jasno, da bo tudi v novem kolektivnem predsedstvu Jugoslavije najbolj odločujoč faktor komunistična partija. Zaradi tega bi se raje zaustavili ob problemu možne ohranitve Jugoslavije sploh. Neglede na ideološke razlike moramo danes priznati, da je Titova osebnost v danih razmerah le jamstvo za ohranitev jugoslovanske federacije, tudi če je ta pod izključnim pokroviteljstvom partije. Veliko neznanke pa predstavlja bodočnost, ko bo po Titu vzela oblast v roke nova osebnost ali skupina oseb, in to s pomočjo partije, vojske ali tajne policije. Vsaka hipoteza je v tem okviru možna, tudi zaželeno uvedba resničnega demokratskega sistema v državi. Toda: Odkod naj pričakujemo brezpogojno ohranitev dosedanje državne zveze, ko so separatistične težnje tako velike in do neke mere upravičene? Kje je rešeno, da bo lahko sedanja odločitev spremembe res neka magična formula, ki bo rešila Jugoslavijo kot državo? Kdo nam jamči, da ne bodo prevelike zunanje intervencije v znamenju „proletarskega internacionalizma“ zabrisale še tisto malo politične tolerance ter ravnovesja na Balkanu?

Na vsa ta vprašanja je odgovor pretežak, zaenkrat tudi nemogoč in preuranjen. Želeti bi le bilo, da se ne bi položaj izprevergel v novo češkoslovaško (izdaja avgusta 1968) ter upati, da bi prišlo tudi do resničnega sproščanja v samih strukturah jugoslovanske skupnosti po načelih prave svobode in demokracije.

„Človek, ki ni doumel posebnega poslanstva, ki ga ima njegovo osebno bivanje, se bo nujno čutil izgubljenega v hudih življenjskih težavah. Zgodilo se mu bo kot planincu, zavitemu v gosto meglo: če nima jasnega cilja pred očmi, se izpostavlja nevarnosti, da ga obide usodna utrujenost.“

Dunajski psihiater dr. Viktor Frankl, Aerztliche Seelsorge, II, A, 3.

ne upoštevamo, da se je doma zelo spremenilo. Govorijo nam o lepih cestah, o avtomobilih, ki so celo pod kolesi, o hladilnikih in vseh mogočih podobnih stvarih, česar je polna tudi vsa ostala Evropa. Vse to jim verjamemo. Povemo pa tudi, da vsi ti, ki tako govore, gledajo Slovenijo le površno in ne gredo v globino. Ne vidijo stvari, ki res kažejo, da se je v Sloveniji zelo spremenilo, toda v nasprotno smer. Nad Slovenijo je danes smrtonosna številka 3.3, to je današnje povprečje števila članov slovenske družine. En sam otrok, nič več. Namesto za drugega se odločijo za avto ali kakršno koli materialno ugodnost. Statistika nam pokaže, kam vodi slovenski narod smrtonosna številka 3.3.

Pa še marsikaj drugega se je spremenilo, česar tudi ne vidijo obiskovalci domovine. Ne pomislijo, kaj pomeni v časopisih notica, da je nenadoma preminul 13-letni fant, 14-letna deklica in tako dalje. Nenadoma preminul pomeni, da je napravil samomor. Na lestvici odstotka samomorilcev je Slovenija v Evropi med prvimi. Ali ni to strahotna sprememba? Še več! Tisoči in deset tisoči odhajajo v tujino še danes in se ne vračajo več. Doma zanje ni kruha.

Če bi bili samo tlakovana cesta, beton in avto bodočnost naroda, potem se je doma spremenilo na bolje. Toda temu ni tako. Spremembe so žalostne in naravnost strahotne prav tam, kjer gre za obstoj in bodočnost slovenskega naroda. Te spremembe so tolikšne in tako boleče, da se upravičeno sprašujemo, kam so in kam bodo še komunisti pripeljali naš narod.

Sprava in odpustanje

Med nas prihajajo taki, ki nam govorijo o neki spravi. Kaj je ta sprava? S kom naj se spravimo? Saj nismo z nikomer skregani. Odklanjamo komunizem in materialistično ureditev družbe. Hočemo svobodo slovenskemu narodu. To je vse! Govorijo nam tudi o odpustanju. Nihče od teh si pa ne upa povedati, komu in kaj naj odpustimo. Drugi nam očitajo, da smo zastareli, ker gledamo samo v preteklost. Ni res! Naš pogled je obrnjen v bodočnost. Zato, ker gledamo naprej, zato nočemo, da bi v zgodovini bilo zapisano: slovenski narod je tisti narod,

„Pred 25 leti in danes in jutri“

Ko se je ploskanje poleglo, so ugasnile luči v dvorani. Zastor se je odprl in pred očmi navzočih se je pričela odigravati audiovizualna slika „Pred 25 leti in danes in jutri“. Beseda, glasba in slike so nas popeljali v tisto usodno leto 1945, ko se je naša zmagovita slovenska narodna vojska morala umakniti zaradi izdaje tujece na Vetrinjsko polje. Velik del slovenskega naroda jim je s krvavečim srcem sledil in nastopil pot begunstva. Toda Slovenija mu je dala na pot v staro skrinjo spravljen zaklad, ki naj ga spremlja na vseh poteh izseljenstva in mu bodi spomin nanjo. Naša vojska je bila prodana in pobita, življenje svobodnih izseljencev pa se je nadaljevalo tostran oceana, kjer so si postavili svoje domove in pričeli znova človeka vredno življenje. Osebnih in skupnih napredek sta dala in še dajeta trdno podlago naši demokratični skupnosti. V vsem pa nas vodi ena misel in skupen ideal: vera v lepšo bodočnost naroda, kateremu bo svetilo svobodno sonce, pod okriljem naše belo-modro-rdeče neomadeževane zastave. To zastavo so naši najmlajši nežno vzeli iz skrinje, v kateri je ta zaklad spremljal slovenske družine na poti čez ocean, ter jo razgrnili čez vse naše od najmlajših preko starejših prav v roke Sloveniji!

„Med nami pa naj vihra slovenska zastava, neomadeževana od rdeče zvezde, naša vera in upanje, tista, ki je vihrala nad našimi voji v Vetrinju in vihrala nad našimi domovi in po vseh celinah. Slovenska zastava: bela, modra, rdeča. Zastava naših pradedov, in dedov, očetov in sinov, mrtvih in živih. Naj poveže in veže vse naše roke in srca, da bomo ena sama vrsta, odeta v

katerega matere so rodile 20.000 zločincev in izdajalcev. Moj brat, moj rodni brat je umrl pod strelom v tilnik, ker naj bi bil zločinec in izdajalec. A moja mati ni rodila zločincev in ne izdajalca. Ne tvoja. Nobena slovenska mati ni rodila zločincev in izdajalcev. Zato, ker gledamo v bogočnost, zato hočemo, da nehajo komunisti učiti v šolah te sramotne laži še danes, in da priznajo, da slovenske matere niso rodile zločincev in izdajalcev (viharno ploskanje). Nič več in nič manj! Samo to hočemo. Če zahtevamo preveč, zato ker „ne razumemo časa“, potem povemo, da ga ne bomo nikdar razumeli, ker od te svoje zahteve odstopili ne bomo.

Slovenski narod hoče svobodo

Nekateri so mi rekli, da bi moral danes povedati tudi nekaj političnih misli za bodočnost. Ne vem, če jim bo ustrezno s temi ugotovitvami: slovenska politična bodočnost je odvisna od nas, naših sosedov in od zunanjega sveta. Ne smemo prezreti tega, da je danes nekaj svetovni potres, potres v človeški družbi teh in onih svetovnih nazorov, potres idej, potres načel, potres v Cerkvah in izven nje. Včasih izgleda, da se vsi temelji majojo, beremo čudne izjave, ki jih dajejo osebnosti, da ostrmimo; slišimo ugotovitve, da nam zastane dih. V tem svetovnem potresu je naša prva dolžnost, da se zanesemo sami nase in da se pri tem povežemo tako trdno, da tudi če kdo pade, bodo naše borbene vrste vztrajale in bo ostal naš obrambni zid prav tako trden. Prištevaj se tej ali oni skupini, vedno se zavedaj, da je danes vse premajhno, da bi nas moglo razdvajati.

Tako povezani vzpostavljamo in vzdržujemo prijateljske odnose z narodi Jugoslavije, kakor smo jih imeli že pred letom 1918.

Kakor pred tem letom tudi danes nas naš narod hoče svobodo. Tako svobodo, v kateri bo neovirano razvijal svoje življenjske sile in sposobnosti. Išči skupno z onimi doma in mi v svetu najboljšo in najbolj varno pot za doseg tega cilja. Varujmo se vsakega koraka, ki bi naš narod pognal iz ene nesreče v drugo.

Bučno odobravanje, ki je tudi med govorom večkrat prekinilo govornika, je nagradilo besede g. Miloša Stareta.

Govor Miloša Stareta

Za g. Fajdigom je spregovoril zbranim predstavnikom naše skupnosti g. Miloš Stare. Med drugim je dejal:

Slovenski javni in politični delavec v emigraciji vam je podal svoje gledanje na 29. oktober 1918, na dogodek, ki ga sam ni doživel; ga je pa pravilno in jasno doumel na osnovi zgodovinskega razvoja ter mu je dal pomen in veljavo, kakor ga zasluži.

Meni je dana najprej častna naloga, da se vam kot predsednik pripravljalnega odbora za proslavo narodnega praznika zahvalim, da ste se odzvali vabilu.

Mi, ki živimo v svobodi, smo lahko različnih misli in pogledov na nekatere naše probleme in gremo po različnih poteh k skupnemu cilju. Dokler pa bomo vsaj na naš narodni praznik tako radi prihajali skupaj in v takem prijateljskem razpoloženju slavili dan slovenske zastave in naš narodni praznik, bomo dokazovali domu in svetu, da smo zreli sinovi in hčere zrelega slovenskega naroda.

Tistim pa, ki želijo, da bi se naša emigracija razkrojila, je pogled na to dvorano ob proslavi narodnega praznika najmočnejši dokaz, da se jim v 25 letih ta želja ni izpolnila.

Jugoslavija danes in jutri

(Od našega dopisnika v Gorici)

Nepričakovano je prišla v svet novica o Titovem načrtu za bodoče ustavne spremembe v Jugoslaviji. Nepričakovano vsaj v času, če že ne kot povsem improvizirana poteza v zvezi s sedanjo in bodočo jugoslovansko stvarnostjo. Za vse opazovalce, domače in tuje, je bilo vedno jasno, da tudi komunistična Jugoslavija ni še nekaj ustaljenega, da potrebuje stalno neko umetno oživljanje z limfo federalističnega soka ter z obujanjem za vsako ceno „bratstva in enotnosti.“

Kaj predvideva nedavna Titova odločitev o spremembi struktur v Jugoslaviji, ki jo je tudi že odobrilo partijsko vodstvo? Jugoslovanski predsednik je v bistvu napovedal umik s predsedniškega mesta ter ukinitve istega za uvedbo novega kolektivnega „predsedstva republike“. Po tem načrtu — ki ga je najbolj osvetlil drug teoretik jugoslovanskega komunizma, Edvard Kardelj — naj bi se storil kolektivni organ, ki bi obsegal po dva predstavnika posameznih šestih republik ter vplivnih zastopnikov partije in drugih družbeno-političnih organizacij. Ni še gotovo, katere predstavnike republiških organov naj bi novo kolektivno predsedstvo obsegalo, jasno pa je, da bi bili v njem skoraj gotovo predsedniki vlade in parlamenta vsake republike. Med ostalimi bi bil član novega vodstva tudi predsednik zvezne vlade ter skupščine. Na

čelu tega „direktorija“ naj bi bil predsednik, ki bi se verjetno imenoval „predsednik republike“ oz. predsednik predsedstva in bi se po rotaciji menjaval vsako leto. Kolektivno predsedništvo republike bi imelo tudi mnogo večjo oblast od samega formalnega predsedništva države in bi v tem pogledu recimo le formalno odgovarjalo prezidiju vrhovnega sovjeta Sovjetske zveze, kjer je njegov predsednik le simbolični državni poglavar.

Zelo značilno je še dejstvo, da je sam maršal Tito v obrazložitvi svojega načrta izrecno navedel razloge, ki so ga pripravili do tega koraka. Pred očmi je imel stanje po njegovem umiku s politične pozornice in veliko negotovost, ki se s tem odpira. Sam je dejal, da hoče s tem preprečiti borbo za oblast, ki je že v teku in ima svoje korenine v znanih političnih krogih (pri tem je imel gotovo v mislih Rankovića in njegove težnje), ki so že pokazale na negotovanje v zvezi z novim načrtom.

To o dogodkih samih. Kaj si lahko pričakujemo od te resne in delikatne odločitve za bodočnost Jugoslavije same? Nam, ki živimo na vratih Jugoslavije in zato lahko stvarno ocenjujemo razvoj jugoslovanske političnega življenja, se sama stavlja najrazličnejša vprašanja. Ne bomo se tu spuščali v problem kake možne demokra-

njo kot zvezda repatica obeh polut. In ta naj kaže s svojim plapolanjem na Kočevski Rog, na Teharje in kraške jame... in spusti naj se na Triglav, ovije naj belo Ljubljano in zavihra kot zastava enega samega, nedeljivega in spet združenega Naroda, v Duhu in Veri, Doma in v Svetu...“

Prizor je bil lepo zamišljen in odlično izpeljan. Spretna glasba je bila primerno izbrana. Enako tudi diapozitivi, ki so bili projicirani na troje različnih platen. Lepo nas je presenetil in bil prisotnim zlasti všeč film, ko je bil v drugi polovici slike projiciran na srednje platno. Prisrčen je bil tudi nastop naših mladih in najmlajših, ki so v dobro naštudiranem gibanju na odru nazorno uprizorili različne momente dogajanja.

Besedilo za prizor je spisal dr. Tine Debeljak. Celotno izvedbo pa je imelo na skrbi Slovensko gledališče v Buenos Airesu ter so pri njej sodelovali zlasti gg. Maks Borštnik, Frido Beznik, Stanko Jerebič, Lojze Rezelj ter arh. Jure Vombegar.

Navzoči so hvaležno nagradili celotno sliko s toplim odobravanjem. Vsi so v srcu pritrdili končnemu prizoru z izpovedjo vere v ideale slovenstva in krščanstva.

Slavnostna večerja

G. Miloš Stare se je nato še kratko vsem, ki so pri organizaciji in izvedbi večera sodelovali, toplo zahvalil, nakar se je pričela slavnostna večerja. Med njo in še po njej so navzoči ob okusnem prigrizku in dobri pijači v prijateljskih pogovorih obravnavali vse mogoče snovi, ki morejo zanimati slovenskega demokratičnega izseljenca. Tudi slovenska pesem je kmalu zazvenela.

Rožmanov zavod in njegovo poslanstvo

Rožmanov zavod je organiziran tako, da bi prišli iz njega verni, pošteni slovensko čuteči, poklicno pripravljeni in zdravi fantje.

Prva skrb zavodske vzgoje je narediti iz fantov poštene, katoliško misleče inteligente. Vse okolje v zavodu skuša v naravni neprisliljeni obliki izžarevati to misel. Kakor je zavod sam dosti skromen, je pa kapela najlepši in najbolj pomemben prostor v njem. Zavodar začne svoj dan v kapeli z jutranjo molitvijo in sv. mašo z obhajilom. Tako pripravljen odhaja v šolo. Zvečer pa zopet pokleka pred Najsvetejšim, da se zahvali in obžaluje, kar je bilo napak storjeno ali dobro opuščeno. Molitev in prejetje zakramentov sta močna stebra duhovne zgradbe zavodarja. O nadnaravnem svetu zavodarji veliko slišijo. Vsak večer v kapeli predno grede k počitku, vsako nedeljo pri pridigi, pri verouku, pri osebnem razgovoru s prefektom, ki se vrši dvakrat oz. trikrat na leto. Važno je omeniti, da pri bogoslužju tudi samo aktivno sodelujejo, kot je npr. branje sv. pisma pri sv. maši in po večerni molitvi starejši razložijo pred drugimi zavodarji evangelij naslednjega dne.

Eden glavnih razlogov za obstoj zavoda je ta, da se študentje vzgajajo za Slovence, v slovenskem duhu. In v to grede naši napor. Okolje v zavodu je slovensko, v njem se govori redno slovensko. S slovenskim jezikom, kraji in zgodovino jih seznanja domača šola: dve tedenski uri slovensčine, po eno uro zgodovine in zemljepisa. V dobri izgovarjavi se vadijo tako, da po vrsti be-

rejo slovenske knjige med večerjo na glas, da molijo izmenoma naprej rožni venec, in pa s tem, da nastopajo na domačih večerih. Omeniti je dalje branje slovenskih časopisov, revij in knjig. Pri slovensčini se zahteva prebrati in poročati vsebino določenih knjig. Poleg tega pa imajo naši gojenci svoje glasilo „Zavodar“, ki ga sami pišejo in urejujejo.

Glavni vir izobrazbe je za zavodarje državna gimnazija za gimnazijce in far-na šola za ljudskošolce. Gimnazija v Adrogué slovi kot najboljša v tem južnem predelu Buenos Airesa. To potrjujejo sami profesorji, študentje, ki od daleč obiskujejo to gimnazijo, in naše dolgoletno izkustvo. Zavodarji uživajo v njej splošen ugled. Profesorji in vodstvo gimnazije so se nemalokrat zelo pohvalno izrazili o naših fantih. „Čutimo, pravijo, in tega ne moremo tajiti, da so zavodarji med prvimi v pridnosti.“ To niso samo fraze, dejstva sama so dovolj očitna, da so gojenci Rožmanovega zavoda zastopali, in to še danes, prva mesta v poteku življenja te gimnazije. Imeli smo več zastavonoš, predsednikov in tajnikov raznih krožkov. Seveda, priznati moramo tudi, da smo imeli tudi neposrečene primere in napake; toda kdo je brez njih?

Kljub tem prednostim šola ne da vsega, zato zavod skuša dopolniti, kar je pomanjkljivega. To v neki meri dosežemo s številnimi predavanji. V tem letu smo jih imeli kar celo vrsto, govorili so nam: dr. Tine Debeljak, Zorko Simič, Ivan Bukovec, bivši naš zavodar Tine Vivod, dr. F. Rode, Rudolf

Drnovšek, Miloš Stare. Do sedaj se je posameznikom zelo priporočal študij jezika, pa vidimo, da nismo vedno uspeli. Zato bomo drugo leto in naslednje imeli obvezno angleščino po dve ali tri ure tedensko. Zavodar, ki bo pri nas končal svoje študije, bo tudi govoril in pisal angleško. Po dobrotljivosti in hvaležnosti g. prof. Tineža Vivoda, ki nam je preskrbel deset rabljenih pisalnih strojev, se bodo zavodarji naučili tudi tipkanja.

Ob resnem študiju, ki razumljivo zavzema večji del časa, najdemo tudi priliko in priložnost za zabavo, iskreno veselje in zdrav humor. V daljših odmorih, ki sta predvsem dva ob delavnikih, se razvedrilo z odbojko, nogometom in namiznim tenisom. Tudi telovadba je med zavodarji zelo priljubljena. Celotno zavodsko življenje je šola za vzgojo značaja, vzgojo volje k točnosti, marljivosti, tovarištvu, spretni izrabi časa in sposobnosti.

Prepričani smo, da se bo slovenska emigracija v tujini ohranila toliko časa, dokler bo imela zavedne slovenske inteligente. Zavod je najboljša garancija zanje. Zato bi morali vsi vse storiti, da bi dosegli visoko število gojencev.

Dragi slovenski stariši, takih priložnosti je v življenju malo. Vaša vzgoja je za fanta sicer nujno potrebna in nenadomestljiva, toda v zavodu se bodo vašim fantom odprla nova obzorja, novi pogledi za življenje, ki bi sicer morda ostala neizkoriščena. Še več, zavod bo pomagal vašemu fantu postati, kar je vaša največja želja, dober, pošten, veren značajan slovenski fant, ki bo koristil svojemu narodu, Cerki in sploh človeški družbi.

Franc Urbanija, prefekt

OBVESTILA

SOBOTA, 31. oktobra 1970:
V Slovenski hiši ob 20 pevsko glasbeni festival.

SOBOTA, 7. novembra 1970:
Koncert združenih pevskih zborov.

NEDELJA, 8. novembra 1970:
Mladinski dan na Pristavi.
Tranjiško snidenje pri č. g. Skvarči v Lujanu v colegio San José. Opoldne skupno kosilo. Prijavite se do 1. novembra v domu v San Martinu, telefon 755-1266.

NEDELJA, 15. novembra 1970:
V Berazategui celodnevna proslava obletnice doma. Začetek ob 11 dopoldne. V Slovenski vasi žegnanje ob 11. obletnici blagoslovitve cerkve Marije Kraljice in blagoslovitev Misijonskega zavoda Baragovega misijonišča, s celodnevno versko in družabno prireditvijo. V Slovenskem domu v San Martinu po maši redni sestanek SDO s predavanjem ge. Anice Kraljeve.

ZA DOBRO VOLJO

Učitelj: „No, Janko, ali sedaj razumeš, kaj je kooperacija?“
Janko: „Razumem. Kooperacija je, če Petru posodim pero, da mi napiše domačo nalogo.“

Prodajam parcelo

kinto 1512 kv. metrov
3 kvadre od postaje 20
de Junio (Pontevedra)

J. JANEŽIČ,
Boqueron 81. Bella Vista

UNIV. PROF.

DR. JUAN BLAZNIK

Specialist za ortopedijo in
travmatologijo

Ordinira v torek, četrtek in soboto
od 17 do 20

C. José E. Uruburu 285, Cap. Fed.
Zahtevajte določitev ure na telefonu 49-5855

Naš dom, San Justo

Slov. dom Carapachay

PRVA TOMBOLA

27. decembra 1970

Pevska vaja združenih pevskih zborov bo v nedeljo 1. novembra ob 15 v Slovenski hiši.

Dr. Tone Žužek

ADVOKAT

Uraduje od 17.30 do 19.30 ure.
Ponedeljek, sredo, petek.

Lavalle 2331, p. 5, of. 10
T. E. 47-4852

Prelepa je lanuška fara... z zadovoljstvom pojo vaščani Slov. vasi. Drugi, ki jih pot zanese v ta slovenski kraj, se pa tudi ne morejo načuditi, kaj vse se je v cerkvi in okrog cerkve Marije Kraljice naredilo zadnje čase. Mnogo jih je med nami, ki že dolgo ali pa celo nikoli niso obiskali Slovenske vasi. Pa se splača pogledati, pod vsakršnim vidikom... Prav lepa prilika za to bo

V NEDELJO, 15. NOVEMBRA

in sicer kar ves dan, kajti:

dopoldne bo "ŽEGNANJE" ob 11. obletnici blagoslovitve cerkve Marije Kraljice, popoldne pa bo BLAGOSLOVITEV MISIJSKEGA POSLOPJA ZAVODA Baragovega misijonišča,

kajpada vse skupaj v okviru duhovno in družabno osvežujočega celodnevnega programa, o katerem podrobno prihodnjič. ROJAKI! Kaj, če bi spet enkrat množično poromali v Slovensko vas k Mariji Kraljici in med prijazne rojake? Pridite, zelo vas bomo veselili!

Na svidenje, Vam kliče že zdaj

Baragovo misijonišče

SDO

SFZ

Vsi krožki in odseki Velikega Buenos Airesa Vas vabijo na

18. mladinski dan

8. novembra

Pristava

II. VELETOMBOLA

6. decembra 1970

DRUŠTVENI OGLASNIK

Slovenska ura v LS6 „RADIO AMERICA“, ki jo organizira Zedinjena Slovenija in Slovenski domovi s sodelovanjem slovenskih podjetnikov.

Prva oddaja bo 6. novembra ob 21. Vsi, kateri bi želeli oglašati v tej oddaji, naj se oglašijo v pisarni Zedinjene Slovenije ali pa na telefon 69-9503.

Voditeljski tečaj, ki ga vodi g. Milan Magister, bo v torek 3. novembra ob 20.

ZVEZA SLOVENSkih MATER IN ŽENA

prelaga predavanje g. dr. Toneta Ranta o temi „Verska vzgoja mladine“ na sredo, 4. nov. ob 16.30 v Slovenski hiši. To predavanje je bilo najavljeno za 22. oktobra, pa se zaradi stavke ni moglo izvršiti. Zaradi pereče sodobne tematike in nujno potrebnega jasnejšega razgleda v tej smeri toplo priporočamo udeležbo, materam, vzgojiteljicam, pa tudi bodočim mamicam. Pripravite si vnaprej smiselna in smotrna vprašanja za razgovor.

Pevske vaje za božični sestanek Zveze slovenskih mater in žena bodo vsak petek ob 18,30 v Slomškovem domu.

25-letnica

Zaključna proslava

KONCERT CERKVAENE PESMI

Združeni pevski zbori

Dirigent Jože Omahna

Dvorana Slovenske hiše

Sobota, 7. novembra ob 20

Vabi Zedinjena Slovenija

Vstopnice po \$ 400 in 300 (za šolsko mladino polovična) v predprodaji v Dušnopastirski pisarni

SDO

SFZ

PEVSKO GLASBENI FESTIVAL

Sodelujejo vsi krožki in odseki Velikega Buenos Airesa.
Kraj: Slovenska hiša

Čas: sobota, 31. oktobra, ob 20

Vsi lepo vabljeni!

SLOVENSKA HRANILNICA Z. Z. O. Z.

(Coop. de Crédito „S.L.O.G.A.“ Ltda.)

Bartolomé Mitre 97

Ramos Mejía

T. E. 658-6574

KINTA SLOGA

Del Cielito 279 — Villa Udaondo

Poletna sezona 1970/1971

Ob 15. novembra 1970 do 14. marca 1971 vse dni v tednu, razen ponedeljka, od 9 do 21.

Otvoritev sezone in blagoslov vode v nedeljo, 15. novembra, ob 11
Vstopnina: ob sobotah, nedeljah in praznikih \$ 3.— za osebo.

Vstopnina: ob delavnikih \$ 2.— za osebo,

Sezonska vstopnica: \$ 30.— za osebo.

Otroci članov do izpolnjenega 14. leta imajo vstop le z družinsko člansko izkaznico, sicer pa brezplačno; od 15. do 18. leta pa za polovično ceno. Vstop na kinto je dovoljen samo članom Slovenske hranilnice in njihovim družinam s posebno izkaznico, katero dvignite v zadržni pisarni za \$ 1.—

Na kinti bo vedno na razpolago hrana in pijača po zmernih cenah.

Po težki boleznii je previden s tolažili sv. vere umrl v Lujanu 21. oktobra 1970, g.

Jurko Ciger Hronsky

Naj počiva v miru.

Zalujoči:

Zena, Cilka roj. Peternelj;
hčerka Adrijana in ostalo sorodstvo

Luján, Bratislava

PORAVNAJTE NAROČNINO!

JAVNI NOTAR
FRANCISCO RAUL
CASCANTE
Escribano Público

Cangallo 1642 Buenos Aires
Pta. baja, ofic. 2
T. E. 35-8827

BERAZATEGUI — nedelja 15. novembra

Obletnica blagoslovitve doma in ponovitev srebrne maše preč. g. Jožeta Guština. Začetek celodnevne sporeda bo s sv. mašo ob 11.

Vsi rojaki lepo vabljeni!